

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Quænam alia de nominibus Dei impræsentiarùm disquiri,
examinarique soleant, aut etiam possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

per suum internum, æternumque Verbum loqui dicitur tum seipsum, tum cætera cuncta, quorum illud est verbum, prout latè exponitur à Theologis in tract. de Trinit.

26

Hic querunt aliqui, vtrum ineffabilitas sit attributum proprium Dei, vel Dei simul, & creaturis commune sumptum abstractè. Ad quam questionem breuiter respondeo primò, ineffabilitatem comprehensiuam respectu creaturarum attributum proprium esse solius Dei. Quia solus Deus est incomprehensibilis à creaturà iuxta dicta disp. 17. q. 5. & disp. 18. q. 13. Solusque Deus proinde respectu creaturæ est ineffabilis comprehensiuè. Respondeo secundò, ineffabilitatem intuitiuam respectu creaturarum in eo gradu, in quo Deo conuenit, etiam esse attributum proprium solius Dei. Quia, licet Deus, & aliqua creaturæ in eo conueniant, quòd intuitiuè sint respectu naturæ ineffabiles naturaliter, & effabiles supernaturaliter: at ineffabilitas intuitiua Dei naturalis duobus ex titulis est præstantior ineffabilitate intuitiua cuiusuis creaturæ. Primò, quòd effabilitas Dei intuitiua longè est remotior à debito, & à proportione naturæ, quàm effabilitas intuitiua cuiusuis creaturæ. Secundò, quòd ea, quæ de Deo sunt effabilia, infinitè excedunt ea, quæ effabilia sunt de quauis creatura: in illorumque effabilitatibus neququam vsque ad comprehensiuam potest ascendi, quemadmodum in horum potest. Quibus ex titulis Deus longè excellentiori modo, quàm vlla creatura, venit censendus ineffabilis etiam intuitiuè. Ceteroquin, ineffabilitas intuitiua secundum se, & abstractè sumpta non adeò est propria Dei, vt aliquibus creaturis pariter non conueniat: quemadmodum & inuisibilitas intuitiua. Nam, vt Deus respectu Angelorum, & hominum naturaliter, non item supernaturaliter est ineffabilis intuitiuè; ita aliqua supernaturalis creaturæ respectu Angelorum, & hominum naturaliter, non item supernaturaliter sunt ineffabiles intuitiuè: quemadmodum, vt Deus ab Angelis, & ab hominibus naturaliter, non item supernaturaliter est inuisibilis intuitiuè; ita aliqua supernaturalis creaturæ ab Angelis, & ab hominibus naturaliter, non item supernaturaliter sunt inuisibiles intuitiuè.

QUESTIO II.

Quanam alia de nominibus Dei impræsentiarum disquiri, examinarique soleant; aut etiam possint.

27

Quoniam ex dictis tum in præcedentibus disputationibus, tum maximè in Pharo Scient. facillimè expedienda veniunt, quæcunque de nominibus Dei discuti solent, aut etiam possunt, sub isto vniuersaliore questionis titulo per breues quæstionculas illa proponere, atque expedire visum est.

28

Primò igitur queritur, an aliqua nomina substantialiter, siue essentialiter, & aliqua accidentaliter dicantur de Deo. Supposità doctrinà de prædicatis essentialibus, accidentalibusque in vniuersum datà in Pharo Scient. disp. 17. quæst. 7. Tum doctrinà de concretis adiectiuis, & substantiis, deque eorum abstractis datà etiam in Pharo

disp. 2. q. 4. confect. 3. & 4. sæpeque alias. Necnon doctrinà de prædicatis, siue attributis intrinsicis, semiextrinsecis, & extrinsecis Dei traditã supra disp. 2. q. 1. 2. & 3. Ac demum doctrinà de immunitate Dei ab accidentibus physicis sibi intrinsicis, non verò à metaphysicis traditã etiam supra disp. 11. q. 7. His, inquam, doctrinis suppositis, respondeo primò, nomina attributorum intrinsicorum Dei tum abstracta, tum concreta, & hæc tum adiectiuè, tum substantiuè sumpta substantialiter siue essentialiter dici de Deo, loquendo physicè, seu realiter: quia significant, quòd physicè, seu realiter est indistinctum à substantiã, siue essentiã physica Dei: loquendò verò metaphysicè, seu formaliter, nomina abstracta eorundem attributorum nullatenus dici de Deo; sicut nec concreta sumpta substantiuè; (si nomine Dei, ut solet, subiectum huiusmodi concretorum cum præcisione ab eorum formis significetur); sumpta tamen adiectiuè de ipso dici accidentaliter; quatenus aliquid ipsi formaliter, seu metaphysicè, seu per rationem nostram de connotato adijciunt. Respondeo secundò, nulla nomina dici de Deo accidentaliter intrinsicè, loquendo physicè: quia nullum accidens physicum, & intrinsicum conuenit, aut conuenire potest Deo. Respondeo tertio, nomina attributorum semiextrinsecorum Dei tum abstracta, tum concreta, & hæc tum adiectiuè, tum substantiuè sumpta accidentaliter semiextrinsecè dici de Deo, loquendo physicè, seu realiter: quia, præter id, quòd appingunt Deo ab ipso physicè indistinctum, aliud quid distinctum, & extrinsecum adijciunt ipsi de connotato; loquendo verò metaphysicè, seu formaliter, perinde de his, ac de nominibus attributorum intrinsicorum philosophandum esse. Respondeo quarto, nomina abstracta attributorum extrinsecorum Dei nullo modo dici de ipso, tum physicè, tum metaphysicè loquendo; sicut neque concreta substantiuè sumpta: hæc verò sumpta adiectiuè accidentaliter extrinsecè dici de Deo, tum physicè, tum metaphysicè loquendo: quia vtroque modo adijciunt ipsi de connotato quidpiam extrinsecum. Respondeo quinto, si nomine Dei significetur idem, quòd per aliud quoduis nomen, aut vnus, aut plurium attributorum eodemque modo, vt fieri potest, fore vtiq; vt tale vnus, vel plurium attributorum nomen substantialiter, siue essentialiter dicatur de Deo, tum physicè, tum metaphysicè loquendo. Respondeo tandem, nomina, quæ accidentaliter dicuntur de Deo aliquo ex dictis modis, accidentaliter contingentèr dici de illo, quoties id, quòd adijciunt ipsi, contingens est; accidentaliter verò necessariò, quoties est necessarium. Quæ omnia satis superque conspicua sient recognoscenti, & recolenti omnes doctrinas, quas supponimus. Quocirca in eis explicandis non oportet morari.

Secundò queritur, an aliqua nomina dicantur de Deo propriè; idque sumpto propriè tum prout oppositum communiter, tum prout oppositum metaphoricè. Respondeo primò, multa nomina dici de Deo propriè in primo sensu: nempe, quæcunque significant conceptum obiectiuum proprium solius Dei; vt sunt, *Deus, omnipotens, increans*, & alia huiusmodi prout significantia conceptus simpliciter veros, & non communes veris, & fictis iuxta postea dicendã. Sed & multa etiam alia dici de Deo communiter; nimirum, quæcunque significant conceptum obiectiuum deo, & creaturis communem; vt *bonus, sapiens, intel-*

intellectivus, volitivus, & similia. Respondeo secundo, multa nomina dici de Deo proprie in secundo sensu; ea videlicet quorum significata formaliter reperiuntur in Deo, ut sunt omnia commemorata. Sed & nonnulla etiam alia dici de Deo metaphoricè; scilicet illa, quorum significata formaliter non reperiuntur in Deo; ipsi tamen nihilominus attribuuntur propter analogiam, quam habent cum eis, quæ in Deo sunt formaliter. Sic Deus leo, & ignis consumens dici solet: sic vice intellectus, quo Deus cuncta intuetur, & percipit, ipsi tribuuntur oculi, tribuuntur & aures: similiter tribuuntur iracundia, poenitentia de factis, & alia huiusmodi; quæ in ipso formaliter non reperiuntur; habent tamen aliquam analogiam cum eis, quæ formaliter ei conveniunt. Videantur ad rem, quæ de analogia rerum diximus in Pharo Scient. disp. 17. q. 22. hypoth. 2. & disp. 31. q. 2. Quod autem nos pro statu præsentis cuncta insensata concipimus per species alienas, atque adeo in substitutis alienis, sicut non obstat, quominus de illis, atque adeo de Deo, & rebus divinis proprias cognitiones habeamus, prout latè explicatum est in Pharo Scient. disp. 2. q. 3. Ita neque obstat, quominus de Deo, & rebus divinis proprios conceptus mente formemus, vocibusque significemus in duobus sensibus prædictis: tamen obstat, quominus concipiamus ipsum Deum, resque ipsas divinas, prout sunt realiter in se, & cõsequenter, quominus formemus de illis conceptus proprios in alio sensu, hoc est, conceptus per species proprias de eisdem, sicuti sunt in se, habitus, quales habent Beati. Quibus proinde, præ nobis Viatoribus, insuper possunt significari, Deus, resque divinæ, sicuti sunt in se, atque adeo proprie in hoc tertio sensu, prout ex dictis in præcedentibus factis est notum.

30 Tertio quæritur, vtrum nomina, quæ dicuntur de Deo, synonyma sint. Certum est, apud nos, siue comparatione nostri pro statu præsentis non esse synonyma: quia significant conceptus obiectivos aliqua ratione diversos. Synonyma autem dicuntur ea, quæ cum inter se sint diversa, eundem significant, siue repetunt conceptum obiectivum. Quomodo autem conceptus obiectivi, qui dicuntur de Deo, obiectiva scilicet Dei prædicata, siue attributa, sint inter se diversa, ac distincta, superius disp. 2. q. 1. 2. & 3. tractatum est. De quo etiam uniuersalius, & latius egimus in Pharo Scient. disp. 3. q. 4. & seqq. Vbi ad rem multa videri possunt. Vtrum autem nomina attributorum Dei comparatione Beatorum, ipsiusque Dei synonyma sint, determinandum superest. Dico, nomina attributorum intrinsecorum Dei tam comparatione Beatorum, quam comparatione ipsius Dei synonyma esse: nomina verò attributorum extrinsecorum, & semixtrinsecorum, atque etiam intellectivorum, & volitionum Dei non item. Ratio prioris partis est: quia significata nominum attributorum intrinsecorum Dei, etsi apud nos diversa, distinctaque sint formaliter, seu per rationem, tam apud Beatos, quam apud Deum videntes intuitivè illa (etiam ex vi significationis nominum iuxta dicta q. 1.) vnum quid prorsus, & idem sunt citra omnem penitus diversitatem, aut distinctionem adhuc rationis, prout supra disp. 20. q. 1. & 2. statutum est ex dictis latius in Pharo Scient. dicta disp. 13. q. 11. & 12. Ratio autem posterioris partis est: quia significata nominum attributorum extrinsecorum, & semixtrinsecorum Dei ratione connotatorum di-

stinctorum à Deo, quæ includunt in conceptibus suis, realiter sunt inter se distincta, & diversa; atque ita etiam apud Beatos, & Deum intuentes illa, prout sunt in se, manent distincta, diversaque: apud quos etiam proinde non sunt synonyma nomina eorum. Intellectiones verò, & volitiones divinæ quoad denominationem consideratae sufficientem item diversitatem habent, ut neque nomina eorum apud Deum, & Beatos synonyma sint, hoc ipso, quod alia sine alijs possunt ab illis ut sic videri intuitivè, prout supra disp. 20. q. 3. expostum est.

31 Quarto quæritur, vtrum nomina, quæ de Deo, & creaturis dicuntur proprie, siue non metaphoricè, de ipsis uniuocè dicantur. Respondeo, dici uniuocè, quando accipiuntur pro conceptibus obiectivis communibus Deo, & creaturis præcisè quoad id, quod formaliter habent commune, indifferentemque ad vtramque partem. Secus, si accipiuntur pro illis prout aliquo modo determinatis ad partem alterutram. Est dicere si nomen *substantia* significet eam præcisè substantiæ rationem, quæ formaliter, seu per rationem nostram in omnibus substantijs est vna, & eadem, tali significatione retentâ, de Deo, & creaturis dicitur uniuocè. Secus verò, si quando dicitur de Deo, significet talem rationem prout aliquo modo ad Deum contractam, & quando dicitur de creaturis, eam significet prout aliquo modo contractâ ad creaturas. Idemque est de cæteris huiusmodi nominibus. Constat autem hoc ex latius dictis tum supra disp. 11. q. 5. tum antea in Pharo Scient. disp. 17. q. 22. Pro cuius subinde luculentiore intelligentiâ ea loca adeunda, atque recognoscenda sunt.

32 Quinto quæritur, vtrum nomina, quæ de Deo, & creaturis dicuntur, per prius dicantur de creaturis, quam de Deo; vel vice versâ. Respondeo, nomina, quæ metaphoricè tantum, seu translative de Deo dicuntur, per prius dici de creaturis, vnde ad Deum translata sunt, quam de ipso Deo, ut est notissimum. Nomina verò, quæ non metaphoricè, sed proprie de Deo, & creaturis dicuntur, eatenus dici per prius de Deo, quam de creaturis quantum ad rem significatam, quatenus realitas conceptuum obiectivorum, quos significant, Deo, & creaturis communium principalis, siue præstantiis in Deo, quam in creaturis, reperitur. Quò respexisse videtur Apost. ad Ephes. 3. cum dixit, *Huius rei gratiâ selecto genua mea ad Patrem domini nostri Iesu Christi: ex quo omnis paternitas in cælis, & in terrâ nominatur.* Quantum verò attinet ad modum significandi, eatenus talia nomina de creaturis per prius, quam de Deo plerunque dici, quatenus plerunque prius sunt imposita ad significandos suos conceptus obiectivos in creaturis, quam in Deo. Adde tamen, plerumque quia aliquando sunt imposita ad significandos illos æquè primò, prout Deo simul, & creaturis conveniunt, siue prout Deo simul & creaturis communes sunt; aut etiam interdum ad illos significandos prius, prout in Deo, quam, prout in creaturis reperiuntur.

33 Sexto quæritur, vtrum nomina, quæ important relationem ad creaturas, dicantur de Deo ex tempore. Respondeo, aliqua dici ex tempore, & aliqua ab æterno. Dicuntur ex tempore, quæ significant denominationes ex tempore convenientes Deo, eo quod ab aliquo extrinseco in tempore eueniente Deo proueniunt; ut, esse creatorem creaturarum, siue creatorem illas, esse earum dominum, esse illis coexistentem, atque localiter, temporaliterque præsentem, esse ab eis

cognitum, amatum, &c. Ab aeterno autem dicuntur, quae significant denominationes convenientes Deo ab aeterno; eo quod à fundamentis proveniunt valentibus Deum ab aeterno denominare, ut esse omnipotentem, siue potentem facere omnia possibilis esse sapientem, siue omnia scientem, esse volentem, esse providentem, esse praedestinantem, &c. Porro ex denominationibus respectu Deo ab aeterno convenientibus aliae sunt, quae necessario conveniunt ipsi, ut esse omnipotentem, esse scientem necessariam, &c. aliae, quae contingenter, ut esse scientem contingentem, esse illa amantem, &c. Denominationes vero convenientes in tempore omnes sunt contingentes, praeter denominationes existentis, siue praesentis in singulis partibus temporis imaginarij, quae successivè, necessarioque Deo proveniunt ab ipsis partibus successivè, & necessario obvenientibus, quae ratione obveniunt, iuxta naturam talis temporis à nobis explicatam supra disp. 8. q. 2. Iam vero cuiusmodi naturae sint relationes, quas istae denominationes siue ab aeterno, siue in tempore Deo convenientes important; an scilicet sint relationes connexionis, vel non connexionis; an sint Deo intrinsecae, vel fecus; an sint reales, vel rationis; & qualiter, ex dictis iam supra disp. 4. q. 2. univerialibusque in Pharo Scient. disp. 1. q. 3. & tota disp. 14. satis superque notum est.

34 Septimò quaeritur, utrum nomen *Deus* sit nomen naturae. Respondeo, etsi nomen *Deus* primitus derivatum sit ab actione vel prospiciendi, vel discurrendi, vel vrendi, prout explicat Vazq. 1. p. disp. 58. cap. 1. dein tamen applicatum esse, deincepsque communiter usurpatum ad significandam naturam, siue substantiam, siue essentiam eius entis, quod appellatur *Deus*. Quoniam verò triplex essentia in eo considerari potest. Prima physica consistens in integrà ipsius entitate physica realiter indivisibili. Secunda theologica complexens in conceptu suo, quidquid tribus divinis personis commune est, atque adeo solas earum proprietates excludens. Tertia metaphysica consistens in subiecto radicali omnium actuum, siue omnium predicatorum Dei, prout late expositum est supra disp. 1. q. 10. scire opus est, nomen *Deus* ad quamlibet harum trium essentiarum directè significandam posse, solereque usurpari. Dico autem directè: nam, cum nos pro statu praesentis non possimus dijudicare, discernereque rerum essentias, nisi per actus obiectiuos illis adiunctos, iuxta univerialis doctrinae, quas dedimus in Pharo Scient. de modo iudicandi nostro disp. 2. q. 4. de quiditate, atque varietate essentiarum disp. 9. q. 2. de modisque eas definiendi, siue explicandi disp. 27. q. 1. vsu venit, ut nomen cuiusvis essentiae non solum usurpemus ad significandam illam praecise, atque adeo directè, sed saepe etiam ad significandum concretum ex illa, & ex aliquo, aut ex aliquibus actibus eius, significando illam etiam directè, & talem, aut tales actus in obliquo, aut etiam interdum directè. Sic nomen *Deus* tum pro ea re, quae creavit, & gubernat Mundum, tum pro ipso Creatore, Gubernatoreque Mundi solemus usurpare. Quod est uti eo nomine tum ad significandam essentiam physicam Dei praecise, tum ad significandum concretum ex illa, & ex actibus creandi, & gubernandi Mundum. Sic etiam idem nomen solemus sumere tum pro eo praecise, quod est à se, & ceteris omnibus dat esse, aliasque innumerabiles perfectiones habet, tum pro ente à se, & dante

esse ceteris omnibus, aliasque innumerabiles perfectiones habente. Quod est, uti dicto nomine tum ad significandam essentiam metaphysicam Dei praecise, tum ad significandum concretum ex illa, & ex actibus essendi à se, dandi esse ceteris omnibus, & habendi perfectiones alias innumerabiles. Sic denique Theologi idem nomen *Deus* solent accipere tum pro essentia theologica Dei praecise, tum pro supposito divino dicente, insuper in conceptu suo aut aliquam, aut aliquas, aut omnes tres divinas personalitates. Quae omnia luculentiora sent recolenti univerialis doctrinae datas locis citatis.

Octavo quaeritur, utrum nomen *Deus* sit communicabile. Respondeo primò, metaphysice, siue per translationem communicabile esse hominibus iustis, utpote qui eo titulo dicuntur participare aliquo modo naturam Dei, iuxta illud Psalm. 81. & Ioan. 10. *Ego dixi Dijs estis*. Respondeo secundò, si nomen *Deus* accipitur pro Deo simpliciter vero, metaphysice etiam, siue per translationem communicari illud Dijs falsis, siue chymericis, quatenus hi cum Deo simpliciter vero aliquam analogiam habent. Si tamen *Deus* accipitur, ut potest, pro conceptu Dei, qui vel cum exacta similitudine, & aequalitate, vel etiam cum identitate formali, siue logica reperitur tam in Dijs chymericis, quam in Deo simpliciter vero, iuxta doctrinam datam à nobis in Pharo Scient. disp. 11. q. 6. num. 151. & disp. 12. q. 1. num. 14. tunc cum proprietate communicabitur tam Dijs chymericis, quam Deo simpliciter vero, proprie vel de omnibus, & non metaphysice dicitur, prout ex dictis in praecedentibus constat.

Nonò quaeritur, utrum nomen *Deus* de Dijs, quibus communicatur iuxta dicta num. praeced. dicatur univoce. Respondeo de Deo simpliciter verò, & de hominibus iustis analogice dumtaxat, non vero univoce dici, ut est notum; quemadmodum etiam de Deo simpliciter vero, & de Dijs chymericis, si pro illo singulariter sumatur in significatione propria. Si verò sumatur pro conceptu Dei communi omnibus, ut potest, iuxta dicta num. praeced. de omnibus dicitur univoce, ut ex doctrina data in Pharo Scient. locis ibi citatis constat; quae ad rem videnda.

Decimò quaeritur, utrum nomen *Qui est* sit Deo maxime proprium. Respondeo affirmative. Quia est maxime aptum ad explicandam, atque adeo ad significandam essentiam divinam, ut ex sacra Scriptura, & communi sententia Patrum, rationeque ostendimus supra disp. 1. q. 10. propos. 6. Recognoscantur dicta ibi. Utrum autem nomen *Qui est* diversum nomen Dei sit à nomine tetragrammaton *Iehova* tanti habito apud Hebraeos, sub controversia est; quam discutunt Molin. 1. p. q. 13. art. 11. & ibi Falol. & Vazq. disp. 59. Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 32. Cornel. in cap. 3. Exodi vers. 15. & in cap. 6. vers. 3. & 4. Barrad. lib. 1. cap. 15. & alij. Concluduntque cum Clemen. Alex. Theodoret. Ioseph. Pagnin. Galati. Lippoma. Eugub. Caiet. Genebr. Bellam. Perer. & alij, utrumque esse unum, & idem nomen, quod ad significationem attinet. Probationes, quae efficaces sunt, apud ipsos videri possunt.

Vndecimò quaeritur, utrum propositiones affirmativae possint formari de Deo. Respondeo, posse, & debere. Quia multi articuli fidei ex necessitate credendi per propositiones affirmativas, easque non solum veras, sed certas secundum fidem, significantur, atque proponuntur homi-

hominibus, ut eos per iudicia fidei similiter affirmatiua credere possint, ut, Deum esse trinum, & vnum; esse summè bonum; esse omnipotentem, &c. Nec obstat veritati huiusmodi propositionum, & iudiciorum illis correspondentium, quòd eorum obiecta ex subiecto, & prædicato appareant composita, cum tamen à parte rei sint vnum quid simplex omnino: quia huiusmodi compositio merè logica, quæ reipsà non datur, & à nostro modo concipiendi præcisivo, siue abstractiuo, à nostroque modo affirmandi comparatiuo, & compositiuo necessariò venit oriunda, sub affirmationem non cadit, sed id tantùm, quod intellectus noster intendit medià illà affirmare, verissimèque datur à parte rei. Vnde vulgatum illud promanauit Logicorum estatum. *Abstractiuum non est mendacium*. Videantur ad rem dicta in Pharo Scient. disp. 2. q. 3. & 4. & disp. 13. q. 9. Quomodò autem Beati iudicium affirmatiuum forment de Deo, omnimodis quidem verum, atque formale, sed citra omnem obiectiuam compositionem, superius disp. 21. quæst. 6. expositum est.

39 Duodecimò potest quæri pariter, virum propositiones etiã negatiuæ possint de Deo formari. Respondeo posse: sæpeque formari de facto; ut, cum dicimus, Deus non est creatura; non est corpus, non est materialis, &c. De quo nullum est dubium.

40 Decimotertiò quæri potest, Quare Patres, Theologice communiter dicant, de Deo meliùs sciri, dicique à nobis, quid non est, quàm, quid est. Respondeo: quia ea, quæ remouemus à Deo per propositiones, perque iudicia negatiua; ut, esse creaturam; esse corpus; esse materialem, &c. propinquiora sunt ut plurimum nostris sensibus, eoque iure nobis notiora, quàm ea, quæ Deo attribuimus per propositiones, perque iudicia affirmatiua; ut, esse trinum, & vnum, esse omnipotentem, &c.

41 Decimo quartò quæri potest, cur Patres

communiter dicant, per nomina eorum, quæ de Deo dicuntur, non significari essentiam Dei, sed, quæ circa essentiam Dei sunt, vel in ipsa inspicuntur. Respondeo; quia ex nostro communi modo concipiendi, significandique res, quas concipimus, non imponuntur illis nomina regulariter ad significandas essentias earum nudè, præcisè, & expressè sumptas, sed ad significandam concretam ex essentijs, & ex actibus, siue formis eis logicè superadditis coalescentia; ita tamen, ut formæ expressiùs, siue clariùs, essentiæ verò veluti sub illis contextu confusius, siue obscurius significentur, iuxta doctrinam à nobis traditam in Pharo Scient. disp. 2. q. 4. consec. 3. & 4. Quo iure talia nomina eiusmodi actus, siue formas, quæ circa essentias sunt, siue in essentijs inspicuntur, non verò ipsas essentias dicuntur significare; expressè scilicet, siue clarè. Videantur loquutiones Patrum, & cætera ad hoc spectantia latè tradita supra disp. 1. q. 10. proposit. 4. & 6. Aliunde tamen iuxta ibi etiã dicta nomen essentiæ, siue significatiuum essentiæ dici illud solet, quod impositum est ad illam significandam directè, tamen non nudam, sed quasi vestitam, & contextam aliquo, aut aliquibus actibus, siue formis, præsertim, quando istæ sunt primæ, vel ex primis proprietatibus eius, prout supra etiã num. 34. dicebamus agentes de nomine *Deus*, quod communiter vsurpatur ad significandam modo dicto essentiam diuinam.

Hæc satis, licet alia de Dei nominibus pos-
sent inquiri: quippe quæ ex dictis dicendisque
in hoc opere de prædicatis, siue de attributis di-
uinis per nomina ipsa significatis facillimam ex-
peditionem habere possunt. Atque hucusque
dicta etiã sint satis pro primo hoc claudendo
volumine. Cætera enim, quæ sub eadem Metho-
do de Deo prout vno restant dicenda, in secundo,
quod iam Prælo paratur, Deo ipso dante, pro-
dibunt.

